

[Ejnar Kjær.]

jo ikke alene nogle Venstremænd, der suppleret med visse Radikale, er gaaet ind for denne Ordning. Den har, om jeg saa maa sige, faaet blaåt Stempel gennem Socialministerens Underskrift, gennem det ærede Medlem Hr. Einer-Jensens Underskrift, for han har virkelig skrevet under — det siger jeg i Anledning af den Tale, han for et Øjeblik siden holdt —, og gennem Landstingsmand Steinckes Underskrift. Naturligvis vilde ingen af de tre Herrer gaa med til noget, som gik ud over Rimelighedens Grænser.

Man har, vel nærmest for at sige noget — det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen var jo inde paa det samme —, sagt, at Ordningen var dyr. Ja, den kommer til at koste lidt mere end den nuværende, men den kommer til at betyde meget mere, og derfor vil den i og for sig ogsaa være billigere.

Om selve Forslagene skal jeg i øvrigt sige, at vi har ikke fra Venstres Side paa de forskellige Omraader naaet alt det, vi kunde ønske. Naturligvis kunde jeg godt her i al Almindelighed og senere under Omtalen af de enkelte Forhold i Særdeleshed fremhæve vore Synspunkter og præcisere, hvad det er, vi har villet. Naar jeg ikke gør det, er det, fordi jeg føler mig som Parthaver i en Overenskomst, og over for denne Overenskomst er jeg i alt Fald forpligtet. Jeg er forpligtet over for dens Helhed, og jeg er forpligtet over for dens Enkeltheder. Jeg havde ventet, at man ogsaa fra anden Side vilde føle denne Forpligtelse.

Jeg havde ventet det ud fra det rent menneskelige Synspunkt, som har fundet sit Udtryk i Ordet: En Mand er en Mand, et Ord et Ord. Jeg havde tillige ventet det ud fra et politisk Synspunkt. Jeg havde troet, at man havde forstaaet saa meget af Samarbejdets Væsen, at man havde begrebet, at man ikke kunde gaa med til i et Udvalgsarbejde som det, der her er gennemført, at gennemføre en Overenskomst, hvorved man saa at sige trækker Modparten et vist Stykke af Vejen over mod sig selv og sit Standpunkt, for saa, naar man har ham staaende dér, at ville græde sig fra det Resultat, man selv har været med til at skabe. Jeg har som sagt ikke ment, man kunde slikt. Socialministeren viste i sin Fremsættelsestale forleden, at han i alt Fald kan; det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har i Dag vist det samme, ja, han overtraf ganske den højtærede Socialminister. Den Tale, Socialministeren holdt, var vel beregnet paa at skulle gøre særlig godt Indtryk ude omkring i visse bestemte

Kredse af Befolkningen. Jeg kender ikke til, hvad Indtryk den har gjort dér, men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at alle andre Steder har den gjort et ualmindelig slet Indtryk. Hvis Ministeren tror, at han med slikt Tale har aabnet Forhandlingsmulighederne, kommer han til at tro om igen, og hvis han mener, at slige Ord paa kalder den Ro, som han henstiller der bliver om den sociale Lovgivning, og som vi ogsaa ønsker der skal være, tager Ministeren fejl. Man skaber nemlig ikke Ro ved at smøre Ophidserne om Munden.

Efter disse Bemærkninger af mere almindeligt Indhold skal jeg sige nogle Ord om det foreliggende Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til Arbejdsløshedsloven.

Der foreslaas først visse Ændringer i Arbejdsanvisningskontorenes Forhold. Disse Forslag er, synes det mig, rigtige. Jeg tror, det er rigtigt, at Bestyreren af Anvisningskontoret i Fremtiden udnævnes af Ministeren efter Indstilling af Arbejdsdirektøren. Han vil derved blive mindre afhængig af de lokale Forhold og mere direkte ansvarlig over for Forsikringens øverste Ledelse og Administrationen.

Jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at det nye Tilsynsraad vælges paa et noget bredere Grundlag, end den nuværende Bestyrelse for Kontoret gør det. Der vil i det hele taget med den foreslaaede Valgmaade være Mulighed for i Fremtiden at faa en mere neutral Arbejdsanvisning, end man hidtil har haft, og neutral maa efter min Opfattelse Anvisningen være.

Der sker heller intet Skaar i Neutraliteten, naar man i § 3 indsætter et nyt Stykke, hvori der fastslaas, at hvor Arbejdsstedet ligger særlig langt fra Arbejderens Opholdssted, skal Anvisningen skaffe Arbejderen Oplysninger om Løn- og Arbejdsvilkaarene paa Arbejdsstedet. Jeg mener, det er rimeligt, men fremhæver, at det bliver Arbejderne selv og ikke Anvisningskontorerne, der i første Instans skal afgøre, om han skal kunne nægte at tage Arbejdet.

I § 4 A indeholdes de Bestemmelser, der vel nok er de mest kritiserede i hele Forslaget. Jeg maa sige, at jeg for min Part aldeles ikke forstaar dette. Det, man vil opnaa med Kortene, er en Sikring mod, at nogen samtidig opbeærer Arbejdsløn og kræver Understøttelse — sikkert det mest almindelige Misbrug af Sociallovgivningen. For at undgaa det vil man i Fremtiden gennem Kortet føre en vis Kontrol med Arbejdsdagene. At det skulde være nedværdigende for Arbejderne, at der nu skal